

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/66/2017
Identifikačné číslo spisu: 6116223620
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6116223620.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: FOOD FARM, s. r. o. so sídlom Dukelská 21, Hlohovec, IČO: 31 442 226, zastúpeného ius aegis s. r. o. advokátskou kanceláriou so sídlom Ferienčíkova 7, Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalobcu: N. J. J., nar. XX. Y. XXXX, bytom Y. XX, V. proti žalovaným: X/ N. G. Č., nar. XX. H. XXXX, bytom W. XX/XXXX, V., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Kuric s. r. o. so sídlom Dlhý Vál 11, Žilina, 2/ AG Holding a. s. so sídlom Hodžova 208, Žilina, IČO: 50 097 229, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10CbPv/20/2016, o dovolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoPv/5/2017-131 zo 04. mája 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 43CoPv/5/2017-149 z 25. júla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoPv/5/2017-131 zo 04. mája 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 43CoPv/5/2017-149 z 25. júla 2017 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10CbPv/20/2016-85 z 29. decembra 2016 v napadnutej časti týkajúcej sa žalovaného 1/ z r u š u j e a v e c v t o m t o r o z s a h u v r a c i a Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením č. k. 10CbPv/20/2016-85 z 29. decembra 2016 uložil žalovanému 1/ povinnosť zdržať sa všetkých a akýchkoľvek úkonov vykonávaných v mene alebo za žalobcu, najmä v súvislosti s ochrannými známkami zapísanými v registri ochranných znáмок Úradu priemyselného vlastníctva SR pod č. zápisu 219629, 219630, 222492, 241005, 214009 a právami z prihlášok zapísanými v registri ochranných znáмок Úradu priemyselného vlastníctva SR pod sp. zn. 1920-2015, 1931-2015 (prvá výroková veta). Ďalej uložil žalovanému 1/ povinnosť zdržať sa uplatňovania všetkých a akýchkoľvek práv a plnenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy o prevode ochranných znáмок zo dňa 04. februára 2016, predmetom ktorej bol prevod ochranných znáмок žalobcu zapísaných v registri ochranných znáмок Úradu priemyselného vlastníctva SR pod č. zápisu 219629, 219630, 222492, 241005, 214009 a práv z prihlášok zapísaných v registri ochranných znáмок Úradu priemyselného vlastníctva SR pod sp. zn. 1920-2015, 1931-2015 (druhá výroková veta). Zároveň uložil žalovanému 2/ povinnosť zdržať sa

uplatňovania všetkých a akýchkoľvek práv a plnenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy o prevode ochranných známk zo dňa 04. februára 2016, predmetom ktorej bol prevod ochranných známk žalobcu zapísaných v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod č. zápisu 219629, 219630, 222492, 241005, 214009 a práv z prihlášok zapísaných v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod sp. zn. 1920-2015, 1931-2015 (tretia výroková veta). Ďalej uložil žalovanému 2/ povinnosť zdržať sa používania ochranných známk žalobcu zapísaných v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod č. zápisu 219629, 219630, 222492, 241005, 214009 a práv z prihlášok zapísaných v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod sp. zn. 1920-2015, 1931-2015, a zdržať sa nakladania akýmkoľvek spôsobom s právami k ochranným známkam č. zápisu 219629, 219630, 222492, 241005, 214009, a právami z prihlášok zapísaných v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod sp. zn. 1920-2015, 1931-2015, vrátane práva previesť ochranné známky žalobcu zapísané v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod č. zápisu 219629, 219630, 222492, 241005, 214009 a práva z prihlášok zapísaných v registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR pod sp. zn. 1920-2015, 1931-2015 (štvrtá výroková veta). Žalobcovi zároveň priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oboznámením sa s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia i predloženými listinnými dôkazmi má súd za nesporne preukázané, že v miere postačujúcej pre nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil žalobca svoj nárok, i to, že bez nariadenia neodkladného opatrenia by mu mohla konaním žalovaných vzniknúť nenahraditeľná materiálna škoda i nemajetková ujma. V prípade žalovaného 1/ má súd i z predložených súdnych rozhodnutí za to, že hoci nie je od 15. júna 2012 konateľom žalobcu a nemá právo konať v jeho mene, uzatvoril so žalovaným 2/ (v minulosti mu bolo súdom nariadené zmeniť svoje obchodné meno zameniteľné s obchodným menom žalobcu) zmluvu o prevode ochranných známk žalobcu, na základe ktorej žiadal Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV SR“) o prevod ochranných známk na žalovaného 2/. Ak by žalovaní so žiadosťou o prevod ochranných známk žalobcu uspeli, spôsobili by žalobcovi neodvratiteľnú a nenahraditeľnú škodu. Z uvedených dôvodov okresný súd vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia s poukazom na ustanovenia § 330 ods. 2 a § 341ods.1 C. s. p.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na základe žalovaným 1/ podaného odvolania rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil uznesením č. k. 43CoPv/5/2017-131 zo 04. mája 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 43CoPv/5/2017-149 z 25. júla 2017. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, a preto napadnuté uznesenie potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj C. s. p.). Odvolací súd uviedol, že žalobca osvedčil, že na základe Zmluvy o prevode ochranných známk uzavretej dňa 04. februára 2016 medzi žalobcom, ako prevodcom práv z ochranných známk, a žalovaným 2/, ako nadobúdateľom práv z ochranných známk, sa žalovaný 2/ domáhal prevodu vlastníctva k vyššie uvedeným ochranným známkam. Zmluvu o prevode ochranných známk za žalobcu, ako prevodcu, podpísal žalovaný 1/, označený v zmluve ako osoba oprávnená konať v mene spoločnosti žalobcu. Žalobca tiež osvedčil, že žalovaný 1/ je jeho spoločníkom a od 28. júla 1993 až do 15. júna 2012 bol aj konateľom žalobcu (v obchodnom registri je zapísaný vznik funkcie 28. júla 1993 a skončenie funkcie 15. júna 2012). K zániku funkcie konateľa žalovaného 1/ u žalobcu došlo na základe rozhodnutia valného zhromaždenia žalobcu. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď vychádzal zo záveru, že žalovaný 1/ nebol oprávnený uzavrieť dňa 04. februára 2016 zmluvu o prevode ochranných známk za žalobcu ako prevodcu. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného 1/, že v čase od nariadenia predbežných opatrení uzneseniami Okresného súdu Trnava č. k. 36Cb/541/2015-180 a č. k. 36Cb/542/2015-146, obe zo dňa 23. novembra 2015, až do ich zrušenia Krajským súdom v Trnave, ako súdom odvolacím, bol na základe uvedených uznesení Okresného súdu Trnava o nariadení predbežných opatrení, oprávnený konať za obchodnú spoločnosť - žalobcu. Predbežným opatrením, resp. neodkladným opatrením nemôže súd založiť konateľské oprávnenie fyzickej osoby konať za obchodnú spoločnosť, rovnako ako nemôže súd predbežným opatrením zakázať spoločníkovi obchodnej spoločnosti realizovať práva, ktoré mu vyplývajú z postavenia v obchodnej spoločnosti, ktorým je predovšetkým hlasovanie na valnom

zhromaždení. Ustanovenie konateľa zákonom predpísaným spôsobom je výlučne v kompetencii obchodnej spoločnosti, ktorá takto prejaví vôľu, aby za ňu konal konateľ. Uvedený záver vyplýva aj z uznesení Krajského súdu v Trnave, ako odvolacieho súdu v uvedených konaniach, ktorými zmenil predbežné opatrenia nariadené Okresným súdom Trnava o uložení povinnosti spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným strpieť spôsob vykonávania ich hlasovacích práv tak, že ich hlasovacie práva bude vykonávať iný spoločník a v ktorých Krajský súd v Trnave uviedol, že takéto rozhodnutia sú v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka, ako aj s Ústavou Slovenskej republiky. Rovnako tak je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a so zákonmi aj rozhodnutie súdu, ktorým uložil spoločnosti žalobcu strpieť určitý spôsob konania v mene obchodnej spoločnosti a nie je preto možné, aby súd predbežným opatrením, resp. neodkladným opatrením založil konateľské oprávnenie žalovaného 1/. Je tiež nepochybné, že zmluva, ktorú sa pokúšal žalovaný 1/ v mene žalobcu v tomto prípade uzatvoriť, bola svojím obsahom priamo v rozpore s vôľou obchodnej spoločnosti - žalobcu. Z predložených listín je nepochybné, že medzi žalobcom a žalovaným 2/, ktorý mal na základe zmluvy podpísanej za žalobcu žalovaným 1/ nadobudnúť práva k ochranným známkam, pretrvávajú rozpory, a to zrejme už dlhodobo. Žalovaný 1/ tiež tvrdil, že bol za konateľa spoločnosti žalobcu opätovne zvolený rozhodnutím spoločníkov spoločnosti vo forme per rollam dňa 22. januára 2016, avšak toto tvrdenie podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal. Odvolací súd nepovažoval za potrebné pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení vykonať dokazovanie registrovými spismi Okresného súdu Trnava, ako to navrhoval žalovaný 1/, pretože pokiaľ by aj z týchto spisov súd zistil, že zápis rozhodnutia týkajúceho sa žalobcu je predmetom sporu, nebolo by možné z toho vyvodiť záver o inom konaní za spoločnosť žalobcu, než ako to vyplýva zo zápisu v obchodnom registri. Žalovaný teda svoje tvrdenia o tom, že bol opätovne zvolený za konateľa žalobcu, nepreukázal. Odvolací súd tak uzavrel, že k ohrozeniu práva žalobcu z vyššie uvedených ochranných známok došlo konaním žalovaného 1/ a 2/, ktorí podpísali zmluvu o prevode práv k ochranným známkam zo dňa 04. februára 2016 zo žalobcu na žalovaného 2/, pričom žalovaný 1/ nebol oprávnený pri podpise tejto zmluvy za žalobcu konať, keď zo známych okolností prípadu je nepochybné, že žalovaný 2/ vedel o tom, že takéto zmluva je priamo v rozpore s vôľou žalobcu. V kontexte uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru, že konanie žalovaného 1/ aj žalovaného 2/ uvedené vyššie je spôsobilé vyvodiť žalobcovi škodu a aj inú ujmu v súvislosti s výkonom jeho podnikateľskej činnosti.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ C. s .p. a § 421 C. s .p. a v ktorom žiadal, aby dovolací súd zrušil uznesenia odvolacieho i prvoinštančného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odňatie možnosti konať pred súdom, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (§ 420 písm. f/ C. s. p.), videl žalovaný 1/ v skutočnosti, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného 1/ z 10. marca 2017 a týmto postupom došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Dovolateľ okrem iného namietal, že odvolací súd nepovažoval jeho odvolaciu námietku týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie za relevantnú, keď síce skonštatoval, že odôvodnenie bolo síce stručné, ale súd prvej inštancie poukázal na dôvody uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, s ktorými sa stotožnil. Tento postup považuje za zásah do jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko okresný súd v odôvodnení len vymenoval dôkazy predložené žalobcom a skonštatoval, že má za nesporne preukázané, že nimi žalobca svoj nárok osvedčil, to všetko bez toho, aby daný súd uviedol akými vlastnými úvahami sa riadil, prečo sa s tvrdeniami žalobcu stotožnil a považuje ich za dostatočné pre splnenie zákonných podmienok na vydanie neodkladného opatrenia, najmä potreby bezodkladne upraviť pomery a poskytnúť predbežnú ochranu. Zároveň uviedol, že pokiaľ krajský súd skonštatoval, že ustanovenie konateľa zákonom predpísaným spôsobom je výlučne v kompetencii obchodnej spoločnosti a nemožno tak urobiť neodkladným opatrením, tak nemohol zákonne obmedziť alebo úplne zakázať jeho konanie v mene žalobcu, nakoľko je konateľom žalobcu (čo odvolaciemu súdu oznámil v podanom odvolaní) a právomoc na obmedzenie konateľského oprávnenia má len valné zhromaždenie alebo spoločenská zmluva. Ďalším dôvodom, pre ktorý považuje rozhodnutia okresného i krajského súdu v predmetnej veci za nesprávne a nezákonné, je tá skutočnosť, že hoci sú tieto súdy kauzálné príslušné na konanie a rozhodovanie o sporoch z priemyselného vlastníctva, uvedenými rozhodnutiami rozhodli nad rámec kauzálnej príslušnosti, čo vyplýva zo samotného výroku uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému 1/ povinnosť „zdržať sa všetkých a akýchkoľvek úkonov

vykonávaných v mene alebo za žalobcu, najmä v súvislosti s ochrannými známkami.“ Takto formulovaný výrok rozhodnutia sa podľa svojho znenia nevzťahuje len na oblasť práv z priemyselného vlastníctva, ale na konanie a úkony vykonávané žalovaným 1/ v mene žalobcu celkovo. Avšak ani v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie sú uvádzané také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obmedziť, resp. úplne zakázať konanie žalovaného 1/ v mene žalobcu v iných veciach. Ak teda žalobca žiadal úplný zákaz konania na jeho osobu, súd takéto rozhodnutie vydal predčasne a v rozpore so zákonom, nakoľko nebolo náležite preukázané, že je daný dôvod obmedziť jeho práva v rozsahu, v akom to žalobca žiadal a súd nariadil. Ak teda súd mal za to, že je dôvod na vydanie neodkladného opatrenia, mal ho vydať len v rozsahu vzťahujúcom sa na toto konkrétne konanie. Zároveň dovolateľ uviedol, že je daný dôvod aj na podanie dovolania podľa § 421 C. s .p., nakoľko odvolací súd sa pri posudzovaní právnej otázky odchýlil od judikatúry dovolacieho súdu (rozhodnutie sp. zn. 2Obo/96/2002) a teda vec nesprávne právne posúdil, ak ho s odvolaním na zápis v obchodnom registri nepovažoval bez vykonania ďalšieho dokazovania za konateľa žalobcu. Na podanie žalovaného 1/ zo dňa 16. januára 2018 dovolací súd v zmysle ustanovenia § 427 v spojení s ustanovením 430 C. s .p. neprihliadal.

5. K dovolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca. Žalobca vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol, že postupom súdu nemohlo dôjsť k znemožneniu uskutočňovania procesných práv žalovaného 1/, nakoľko mu vyjadrenie žalobcu bolo doručené do elektronickej schránky prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Žalobca zároveň vo vzťahu k argumentácii žalovaného 1/ uvedenej v jeho dovolaní zdôrazňuje skutočnosť, že z údajnej zmluvy o prevode ochranných známk nevyplýva, že by žalovaný 1/ uzatvoril, resp. podpísal údajnú zmluvu o prevode ochranných známk ako konateľ žalobcu, práve naopak z tejto zmluvy je evidentné, že žalovaný 1/ svoje údajné oprávnenie na uzatvorenie danej zmluvy odvodzoval práve od vydaných predbežných opatrení Okresného súdu Trnava. V tejto súvislosti žalobca opakovane uvádza, že predbežné opatrenia Okresného súdu Trnava nemôžu mať žiadne právne účinky a je potrebné na ne nahliadať akoby nikdy neboli nariadené, a to s poukazom na názor Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku sp. zn. 21Cdo/1708/2011 zo dňa 30. augusta 2012, v zmysle ktorého predbežné opatrenie, ktoré bolo zrušené preto, že osvedčená skutočnosť, z ktorej súd vychádzal pri jeho nariadení, bola neskôr preukázaná inak, a že preto nemalo byť vôbec vydané, nemôže mať žiadne právne účinky a je potrebné naň nazeráť ako keby nikdy nebolo nariadené (rozhodnutie o jeho zrušení má účinky ex tunc). Zmluva o prevode ochranných známk tak nebola podpísaná osobou oprávnenou, v dôsledku čoho absentuje prejav vôle žalobcu. Žalobca zároveň zastáva názor, že ak má spor z priemyselného vlastníctva súčasne aj inú povahu, je na konanie príslušný súd, ktorý je príslušný na konanie v sporoch z priemyselného vlastníctva. Zároveň ide len o miestnu príslušnosť, ktorú však žalovaný 1/ pri prvom úkone nenamietal. Vzhľadom k uvedenému považuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne a žiada, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

6. Podaním zo dňa 23. februára 2018 (doručeným súdu prvej inštancie dňa 27. februára 2018) oznámil N.. J.H. J., nar. XX. Y. XXXX bytom Y. XX, V. svoj vstup, ako intervenienta, do konania na strane žalobcu, pričom právny záujem na výsledku súdneho konania má byť daný skutočnosťou, že intervenient, ako jeden zo spoločníkov žalobcu, môže byť priamo dotknutý na svojich majetkových právach (najmä môže byť dotknuté jeho právo na podiel na zisku). Intervenient vo svojom podaní zároveň oznámil, že žiada dovolací súd, aby potvrdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) následne postupom v zmysle § 82 ods. 4 C. s. p. oznámil stranám sporu (18. apríla 2018), že došlo k vstupu intervenienta do konania na strane žalobcu a vyzval strany, aby prípadné vyjadrenia a návrhy na rozhodnutie o neprípustnosti vstupu intervenienta do konania podľa § 83 C. s. p. doručili dovolaciemu súdu obratom. Žiadna zo strán sporu vstupu intervenienta do konania nenamietla.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) zistil, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že žalovaný 1/ podal dovolanie dôvodne, a preto dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s opravným uznesením, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej

časti týkajúcej sa žalovaného 1/ a vec vrátil Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 a § 450 C. s. p.).

9. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ O. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

10. V konkrétnej veci je z obsahu oboch napadnutých rozhodnutí konajúcich súdov potrebné vyvodit' záver, že tieto považovali konanie o navrhovanom neodkladnom opatrení za konanie, v rámci ktorého nariadené neodkladné opatrenie konzumuje vec samu, a preto nie je potrebné uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej (bod 4 rozhodnutia okresného súdu). Takéto rozhodnutie o neodkladnom opatrení možno, s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 3Cdo/157/2017, 8Cdo/83/2017, 5Obdo/76/2016, 4Obdo/4/2017), považovať za rozhodnutie vo veci samej, čo je základnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd pristúpil k skúmaniu, či je konanie postihnuté dovolateľom namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

11. Dovolateľovu námietku týkajúcu sa nedoručenia vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného 1/ považuje dovolací súd za nedôvodnú, nakoľko toto vyjadrenie bolo žalovanému 1/ doručované elektronicky prostredníctvom jeho právneho zástupcu do jeho elektronickej schránky, a to dňa 18. apríla 2017. Z elektronickej doručenky na č. I. 129-130 vyplýva, že uvedené vyjadrenie bolo žalovanému 1/ doručené dňa 19. apríla 2017 o 13:22 hod. Vzhľadom k uvedenému nemohlo dôjsť postupom súdu k znemožneniu uskutočňovania procesných práv žalovaného 1/.

12. Vo vzťahu k námietke dovolateľa týkajúcej sa prekročenia kauzálnej príslušnosti, keď súd uložil žalovanému 1/ povinnosť „zdržať sa všetkých a akýchkoľvek úkonov vykonávaných v mene, alebo za žalobcu, najmä v súvislosti s ochrannými známkami.“, dovolací súd konštatuje, že uvedený nedostatok mohol žalovaný 1/ namietat už v podanom odvolaní, pričom toto svoje oprávnenie nevyužil. Dovolací súd poukazuje na judikát R 39/1993, v zmysle ktorého podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená, ak sa strane znemožnila realizácia jej patriacich procesných práv (iba) pre časť konania a do takej miery, že strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozsudku (resp. uzneseniu), ktorý jej bol riadne doručený, odvolanie.

13. Dovolateľ ďalej namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí.

14. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

16. Zároveň dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 03. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie:

„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

17. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s .p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

18. Po preskúmaní spisu dovolací súd zistil, že v prejednávanej veci sa skutočne jedná o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 234 ods. 2 C. s. p., ktorý je dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

19. Dovolací súd sa stotožňuje s tvrdením dovolateľa, že pokiaľ samotný krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že neodkladným opatrením nemôže súd založiť konateľské oprávnenie fyzickej osoby konať sa obchodnú spoločnosť a ustanovenie konateľa zákonom predpísaným spôsobom je výlučne v kompetencii obchodnej spoločnosti, ktorá takto prejaví vôľu, aby za ňu konal konateľ, tak zároveň nemohol zákonne obmedziť alebo úplne zakázať konanie žalovaného 1/ v mene žalobcu, nakoľko právomoc na obmedzenie konateľského oprávnenia má len valné zhromaždenie alebo spoločenská zmluva. Krajský súd tak na jednej strane vyjadruje názor, že konanie konateľa, jeho ustanovenie, či prípadné obmedzenie realizácie jeho práv nie je možné realizovať neodkladným opatrením, na strane druhej však potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým uložil žalovanému 1/ povinnosť zdržať sa všetkých a akýchkoľvek úkonov vykonávaných v mene alebo za žalobcu, teda obmedzil realizáciu jeho práv v rozpore s svojimi vyššie uvedenými závermi. Krajský súd tak urobil svoje rozhodnutie vnútorne nekonzistentným, vzájomne rozporným, protirečivým a teda aj arbitrárnym.

20. Rovnako tak je možné prisvedčiť tvrdeniu dovolateľa o tom, že v konaní nebolo náležite preukázané, že je daný dôvod obmedziť práva žalovaného 1/ v rozsahu, v akom to súd nariadil, keď mu uložil povinnosť zdržať sa všetkých a akýchkoľvek úkonov vykonávaných v mene alebo za žalobcu a nielen v súvislosti s ochrannými známkami a právami z prihlášok, čo sa následne odzrkadlilo aj v nedostatočnom, resp. žiadnom odôvodnení rozhodnutia v tejto časti. Uvedené je o to zásadnejšie, že súdy neprimeraným (a podľa vlastných slov aj právne nekonformným) spôsobom zasiahli svojím rozhodnutím do práv žalovaného 1/ a napriek závažnosti uvedeného zásahu okresný súd toto svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec a odvolací súd tento nedostatok neodstránil, naopak, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil znovu bez akéhokoľvek odôvodnenia rozhodnutia v tejto časti. Napadnuté rozhodnutie tak neobsahuje zásadné (v konkrétnom prípade žiadne) vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu v uvedenej časti, čím sa strane (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia takéhoto rozsahu v konkrétnej veci možno jednoznačne podriaďiť pod nesprávny procesný postup súdu, ktorým znemožnil žalovanému 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že z napadnutých rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu nie je napokon ani jednoznačne zrejmé, na základe akého ustanovenia bolo nariadené uvedené neodkladné opatrenie. Okresný súd síce citoval ustanovenie § 341 ods. 1 C s .p. (bod 2), avšak zároveň aj uviedol, že nakoľko sú splnené podmienky podľa § 330 ods. 2 C. s .p. neuložil žalobcovi

povinnosť podľa § 336 ods. 1 C. s .p., čím však nie je dotknutá možnosť žalovaných 1/ a 2/ podať žalobu vo veci samej (bod. 4).

22. K uvedenému odôvodneniu je v prvom rade potrebné uviesť, že ustanovenie § 330 ods. 2 C. s .p. sa vzťahuje na prípady kedy, ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. V uvedenom prípade však navrhovateľ neodkladného opatrenia nenavrhol žiadny výrok vo veci samej, pretože žiadal iba nariadenie neodkladného opatrenia bez súčasného podania žaloby vo veci samej.

23. Zároveň je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že ak súd nariaďuje neodkladné opatrenie podľa § 341 ods. 1 C. s .p. (na ktoré ustanovenie okresný súd taktiež poukázal v bode 2 svojho rozhodnutia), ktorým nariaďuje strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva, je nevyhnutné na neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva aplikovať právnu úpravu naň sa vzťahujúcu ako celok, teda súčasne s ustanovením § 341 ods. 2 C. s .p., v ktorom je jednoznačne vyjadrený zákonný imperatív, aby v prípade nariadenia neodkladného opatrenia pred konaním vo veci samej (čo je aj uvedený prípad) súd určil lehotu na podanie žaloby, pričom márnym uplynutím tejto lehoty neodkladné opatrenie zaniká.

24. Ustanovenia § 341 a 342 sú vo vzťahu k ustanoveniam týkajúcich sa neodkladných opatrení (§ 324 a nasl.) v pomere špeciality, to znamená, že pokiaľ ustanovenie § 341 C. s .p. upravuje jednoznačne, že nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je nevyhnutne späté s následným konaním vo veci samej a ukladá súdu povinnosť určiť lehotu na podanie žaloby, nie je možné použiť ustanovenia § 336 a § 337 a nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré v zásade konzumuje vec samu. V takomto prípade budú ustanovenia § 336 a § 337 predstavovať *lex generalis* vo vzťahu k ustanoveniu § 341 C. s .p., ako *lex specialis*, a nebude možné tieto všeobecné normy aplikovať.

25. K posúdeniu povahy nariadeného neodkladného opatrenia konajúcimi súdmi je však potrebné tiež povedať, že ani v prípade, keby sa v predmetnom konaní nejednalo o neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva, na ktoré sa použije špeciálna právna úprava § 341 ods. 1, 2 C. s .p. a konajúce súdy mali za to, že je možné nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré v zásade konzumuje vec samu, boli povinné dôsledne sa riadiť ustanovením § 337 v celom jeho znení a nie len jeho prvým odsekom. V ustanovení § 337 ods. 1 C. s .p. je totiž uložená povinnosť súdu poučiť strany, ktorým sa neodkladným opatrením ukladá určitá povinnosť, že môžu podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených, pričom lehotu na podanie žaloby súd neurčí. V ustanovení § 337 ods. 2 C. s .p. zákon zároveň ukladá súdu povinnosť vo výroku uznesenia podľa odseku 1 uviesť strany a predmet konania vo veci samej. Je zároveň na samotnom súde, aby z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhodnotil, či má požadované neodkladné opatrenie povahu procesného zabezpečovacieho prostriedku vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý má byť prípadne riadne uplatnený žalobou, alebo nie, a svoj záver musí náležite odôvodniť, pretože jeho rozhodnutie následne môže podliehať odvolaciemu prieskumu (§ 357 písm. d/ C. s .p.) aj z hľadiska toho, či uloženie alebo neuloženie povinnosti podať žalobu vo veci samej bolo dôvodné a zákonné (viď Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1137).

26. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, vzhľadom na uvedené, absolútne nie je zrejmé na základe akého zákonného ustanovenia nariadil predmetné neodkladné opatrenie, preto je v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie zmätočné. Zároveň nemožno považovať za správny ani postup súdu, ktorým súd nariadi neodkladné opatrenie konzumujúce vec samu a bližšie nezdôvodní svoj záver o takejto povahe neodkladného opatrenia. A napokon, ani postup súdu, keď len v odôvodnení uvedie, že nariadením neodkladného opatrenia bez uloženia povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej nie je dotknuté právo žalovaných podať žalobu vo veci samej, nemá oporu v zákone a predstavuje tak porušenie práva na spravodlivý proces.

27. Dovolateľ zároveň namietal aj nesprávne právne posúdenie podľa § 421 C. s .p.

28. Podľa § 421 ods. 1 C. s .p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29. Podľa § 421 ods. 2 C. s .p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

30. Podľa § 357 písm. d/ C. s .p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

31. V zmysle § 421 ods. 2 C. s. p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p., vrátane uznesenia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia (§ 357 písm. d/ C. s .p.). Z uvedeného vyplýva, že dovolanie žalovaného 1/ proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o neodkladnom opatrení nie je prípustné podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p.

32. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené (body 19 a 20) konštatuje, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v danej veci nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Uvedená procesná vada je vždy dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Z tohto dôvodu dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 C. s .p. a § 450 C. s .p.).

33. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 C .s. p.). V ďalšom konaní sa okresný súd dôsledne vysporiada s uvedenými nedostatkami, pričom svoje rozhodnutie dostatočne a jasne odôvodní, s uvedením relevantných vo veci aplikovaných zákonných ustanovení a v prípade, ak dospeje k záveru, že je potrebné vo veci opätovne nariadiť neodkladné opatrenie, dôsledne aplikuje zákonné ustanovenia týkajúce sa poučovacej povinnosti súdu vo vzťahu k jednotlivým stranám sporu.

34. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s .p.).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.